

1

*Ти, здається, забуваєш, що я одружений;
а єдине, чим шлюб зачаровує, —
це приховування правди, без чого
не обходяться ні чоловік, ні жінка.**
Оскар Вайлд «Портрет Доріана Грея» (1890)

Було вже запізно садити квіти — і день, і весна добігали кінця, — але вона не мала вибору. Чоловік не розумів, чому вона так квапиться, адже сам ніколи не доглядав сад. Не вмів він також цінувати його красу, тож трохи дратувався через це весь ранок. Він волів, щоб дружина зосередилася на *важливіших речах*, а їх після нещодавнього переїзду назбиралося чимало. Сад дійсно міг почекати: мало що трапилося за останні місяці, доки цибулинки спали в землі, чекаючи на дощ і весняне тепло. Однак ця рослина із рясними квітами-дзвіночками не могла ждати. Крім того, оскільки її подарували, доклавши особливі інструкції, вибору не залишалося: час для садження настав.

Порпаючись у землі, співаючи та примовляючи до бруньок і листочків, вона почувалася найбільш природно. Саме через це будинок одразу впав їй в око. Підготовлені, та поки що голі клумби вже чекали на неї, і вона уявляла, як виростить на

* Переклад Ростислава Доценка. — Тут і далі посторінкові примітки перекладачки.

них щось надзвичайне. У будинку було занадто просторо та якось необжито, особливо зважаючи на велику кількість кімнат і тільки двох господарів. Однак вони щойно одружилися, й попереду в них ціле життя, щоб наповнити цю оселю теплом, затишком і дитячим сміхом.

Наспівуючи свою улюблену мелодію й одягнувши рукавички, вона присіла, щоб викопати садовою лопаткою чималий шмат землі. У ямку посадила рослину, тримаючи її обережно, щоб не пошкодити фіолетові квітки, приплескала коріння землею і, помилувавшись свіжим пружним стеблом і квітами, що вже осяювали сад, відчула спокій. Попереду було ще багато роботи, але вона лягла на м'яку траву, замість подушки поклавши під голову руки, і спостерігала, як хмари танцюють у височині, захоплена й готова до всього, що чекало попереду.

2

*Чоловіки люблять, коли в хаті прибрано,
однак постійна метушня заради чистоти
змусить їх вибратися в інше місце.*

Д-р Вільям Джозеф Робінсон
«Про шлюб і щасливе життя» (1922)

Еліс

5 травня 2018 року

Коли Еліс Гейл уперше побачила величезний, хоч і занедбаний та похмурий будинок, вона не уявляла, що на неї чекає. Передусім увагу привернув його розмір – можливо, тому, що в їхньому нинішньому помешканні в Мюррей-Гілл усе було крихітним: ліжко у спальні обходили тільки боком, а в туалеті зачинені двері впиралися в коліна. Натомість зараз вона бачила чималу прямокутну споруду з ідеальною цегляною кладкою та зачиненими віконницями обабіч червоних дверей, обрамлених кам'яною аркою, з яких, немов шкіра після сильного сонячного опіку, облущувалася червона фарба. Еліс неохоче уявила, як переступає поріг. Здавалося, зі шпарини для листів, схожої на рот, лунав не надто доброзичливий шепіт: «Вітаємо у Грінвілі, Нейте

й Еліс Гейли. Це місце, куди приїзять помирати молоді перспективні містяни».

Райончик виглядав дуже мило, втім, звісно, це був не Мангеттен. Розташований усього за кілька хвилин їзди на авто від більш вишуканого Скарсдейла та за годину поїздки залізницею від мегаполіса, маленький спальний Грінвіль належав до іншого світу. Широкі газони, охайні парканчики (переважно й передбачувано білі), ідеально чисті тротуари й жодних надокучливих машин, які дратували Еліс своїм шумом. Певно, від недосипу в неї почало сіпатися ліве око – минулої ночі вона намотувала кола по їхній темній і крихітній, мов коробка, квартирі, хвилюючись, що весь цей переїзд і Грінвіль, і будинок виявляться жахливою помилкою. Втім, уночі скрізь увижаються монстри, а на ранок, коли минає безсоння, вони здаються смішними. Та й чого хвилюватися? Вони ж із Нейтом просто приїхали на оглядини, і це лише перша пропозиція, а ніхто ніколи не купує *перший-ліпший* будинок.

Нейт узяв Еліс за руку й повів уздовж тротуару, щоб обдивитися будинок з боків. Вона йшла, стискаючи його пальці, і стежила за його поглядом.

– Гарно, правда? – запитав він, і дружина всміхнулася, сподіваючись, що сіпання повіки не надто помітне.

Добре роздивившись фасад, тріщини в бетонній доріжці та похилений (колись білий, а нині сірий) паркан, Еліс збагнула, чому будинок коштував таких грошей. Хоча ціна все одно кусалася – особливо зараз, коли зарплату одержував лише один із них, – знижку зумовлювала потреба ремонту. *Великого* ремонту, і це вони ще всередину не зайшли. Еліс тихо зітхнула, акуратно притиснувши пальці до повіки, щоб припинити сіпання. «Усе добре, – подумала вона. – Усе буде добре».

– Це дуже дорого, – мовила Еліс. – Ти *впевнений*, що ми можемо його собі дозволити? – Після не надто забезпеченого, а подекуди навіть бідного дитинства Еліс страхалася самої думки про величезну іпотеку.

– Так, можемо, – кивнув Нейт. У нього було добре з математикою, він умів рахувати гроші, та Еліс усе одно хвилювалася. – Цей дім добротно збудований, – додав чоловік, а дружина глянула на нього, замислившись, наскільки по-різному вони можуть бачити світ. – Має класичний дизайн. Ел, хіба тобі не подобається, як солідно він виглядає? – *Солідно*. Це те саме, що вийти заміж за страхового агента.

– Ріелторка точно дала нам правильну адресу? – Еліс помітила, що коли нахилити голову *вбік*, може здатися, що уся споруда хилиться туди ж. А що, як вони не в тому районі, а деінде є двоюрідний брат цього будинку в значно кращому стані? Раптом Нейт перечитає повідомлення від ріелторки і скаже, що їм потрібен *Грінвіч*, а не *Грінвіль*?

Еліс насупилася, поглянувши на занедбане подвір'я із високим зарослим газоном, розуміючи, що газонокосарка теж може влетіти їм у копійку. Та хоча все виглядало неохайно, квіти уздовж паркану буяли свіжими, яскраво-рожевими пелюстками, ніби хтось подбав про них цього ж ранку. Еліс обережно притулила до обличчя бутон, ніби зібраний із тоненьких шарів кольорових серветок, і вдихнула його п'яний аромат.

– Сто сімдесят три, – Нейт звірив укриту плямами латунну табличку на будинку із записом у телефоні. – Так і є.

«Колоніальне відродження, – розповідала напередодні Еліс і Нейту їхня ріелторка Беверлі Діксон, коли вони слухали її по телефону в режимі гучномовця. – Збудований у сорокових, але з дотриманням усіх нюансів. Чого варті лише його кам'яна арка й класичне планування! Кажу вам, за таку ціну він довго

не чекатиме», – слова Беверлі надихали Нейта. Еліс знала, що йому завжди було затісно в їхній маленькій квартирці з двійком вікон, без зеленої зони та з неочікувано високою орендною платою.

Скільки вона пам'ятала, Нейт завжди хотів переїхати – волів мати подвір'я, щоб гратися з дітьми у м'яча, слухати спів пташок і стрекотіння цикад замість шуму вантажівок, прагнув змайструвати щось власноруч. Нейт виріс на околицях Коннектикуту, його батьки досі жили разом, причому мама була домогосподаркою, брат і сестра, як і він, подбали про те, щоб знайти собі пару, і все це, на думку Еліс, малювало в його уяві занадто ідилійну картинку сімейного життя.

Їй же, навпаки, подобалося їхнє крихітне помешкання, власник якого лагодив поламані крани, підфарбовував, що треба, і привіз їм минулої весни новий холодильник, коли старий дав дуба. Також Еліс хотіла жити не далі ніж за десять кварталів від своєї найкращої подруги Бронвін Мерфі, до якої часом тікала від сімейного побуту. Хоча Нейт, чесно кажучи, був педантичнішим за дружину (для всього мало існувати своє місце, і цей принцип був непорушним), у нього все одно були типові чоловічі звички: не опускати сидіння унітаза, пити сік простісінько з пакета, висмикувати волосся з носа її шалено дорогим позолоченим пінцетом, а ще – чекати, що життя дасть йому все, щойно він того забажає.

Еліс нагадала собі, що пообіцяла чоловікові бути більш відкритою до нового, і їй хотілося б краще дотримуватися своїх слів. Тому той факт, що в разі переїзду їй не буде кого звинувачувати, крім себе, жінка вирішила не брати до уваги.

За кілька хвилин до запланованої зустрічі до узбіччя підкотив «лексус», з якого вискочила Беверлі Діксон. Забравши з переднього сидіння сумочку й теку, вона так акуратно зачинила

двері, що стало ясно: авто зовсім нове. Беверлі замкнула машину, двічі перевіривши сигналізацію, хоча, роззирнувшись, Еліс помітила тільки жіночку з візочком і літнього чоловіка, який підстригав кущі за декілька будинків від них. Хто тут красти-ме автомобіль? Також їй згадалися слова ріелторки: «У Грінвілі не буває злочинів. Можете навіть хату не замикати!».

Беверлі швидко здолала відстань між «лексусом» і клієнтами, завчасно простягнувши руку для привітання. У бежевій спідниці й жакеті в тон, схожа на кульку, вона жваво крокувала на восьмисантиметрових підборах, а на її руці подзенькували масивні золоті браслети. Беверлі весь час широко й привітно всміхалася, й Еліс помітила на її передньому зубі слід від рожевої помади.

– Еліс, Нейте, – ріелторка потиснула їм руки, калатаючи браслетами, як дзвіночками на вході в магазин. – Сподіваюся, я не змусила вас чекати?

Нейт запевнив, що ні, а Еліс сказала, що все гаразд, не зводячи очей із рожевого зуба.

– Це справжній скарб, – продовжила Беверлі, переводячи подих. – Ходімо всередину?

– Ходім, – погодився Нейт, знову беручи Еліс за руку. Вона дозволила потягнути себе до цього будинку попри те, що хотіла повернутися додому, вдягнути спортивки й заховатися в їхній «рукавичці». А ще, можливо, замовити їжі та посміятися з божевільної ідеї переїзду за місто.

Прямуючи до парадного входу, Беверлі вказала на декілька деталей («арка з красивезного каменю... ви такого більше ніде не знайдете... оригінальне вітражне засклення...»), а Еліс краєм ока помітила рух. У горішньому вікні ліворуч хтось нібито відсунув убік штору. Вона прикрила очі вільною рукою і знову подивилася вгору, але що б там не ворушилося, воно завмерло.